

Biblická hodina – Niektoré príbehy SZ

Zmierenie

Jákob musí prejsť riekou. V živote aj my máme také rieky, ktoré musíme prebrodiť v osobnom živote, v rodine, priateľstvách, v práci či spoločnosti. To sú tie medziny, ktoré sú hranicou medzi tým, čo bolo a tým, čo dokážeme vybudovať v budúcnosti. *Väčšinou však, kým prejdeme týmito riekami, ktoré môžu byť pokojné alebo aj búrlivé, potrebujeme čas pre seba, aby sme sa rozhodli a upevnili v tom, čo chceme dosiahnuť*. A tak je to aj s Jákobom.

Všetkých poslal na druhý breh a on zostal sám. V Biblii je samota priestorom, v ktorom človek hľadá Boha a aj sám seba, sú to chvíle, keď máme poznať svojho Boha, Jeho plány, slovo, ale aj svoje vlastné túžby, myšlienky. Ved' si len spomeňte na Mojžiša na Sinaji či Eliáša na Chórebe alebo Ježiša na púšti.

Jákob je teda sám, uloží sa ku spánku, keď tu zrazu pred ním stál nejaký **muž**. Kto je tento muž? Má démonické rysy a zjavne pripravuje Jákoba na to, čo príde, toto stretnutie, kde sa bojuje s Bohom o Boha, má Jákoba pripraviť na stretnutie s Ézavom, kde sa bojuje so sebou o ľudí, o vzťahy.

Bojovali spolu a keď videl, že Jákoba nepremôže, udrel ho po bedernom kĺbe – **dostal osteň do tela (kríval), aby sa nepovyšoval, ale aby do konca života myslel na svojho Boha.** Pravda je taká, že občas nám Pán Boh dá do života taký „osteň“, ale nám to aj tak nepomáha k pokore a spoliehaniu sa na Pána. Ale niekedy práve taký osteň pomáha ľuďom zmeniť svoj život a vybrať sa za Pánom.

Jákob ho však nechcel pustiť, kým ho nepožehná. Ten muž mu povedal: **ako sa voláš?** Jákob – to nie je len meno, to je celý príbeh života, je to on, jeho povaha, jeho vlastnosti, jeho minulosť, jeho dobro aj zlo, jeho podvody aj práca, v tom mene je celý jeho život cez radosti aj bolesti. Akoby tu Jákob vypovedal: to som ja, toto som ja... Držiaci za päť, druhorodený. Dotyčný muž mu hovorí: budeš sa volať **izrael**, lebo si bojoval s Bohom aj s ľuďmi a zvíťazil si – „Boh bojuje alebo ten, ktorý bojuje s Bohom“. To je odpustenie hriechov – Boh sám konštatuje, že Jákob zápasil s Bohom, s ľuďmi, sám so sebou a stal sa víťazom. **Až keď človek prejde bojom, v ktorom zvíťazí to dobré, v ňom, Boh – až potom môže vstúpiť do zaslúbenej zeme.**

Hoci Jákob chce vedieť meno dotyčného, On mu ho nepovie – ešte nie je ľudstvo vo fáze, keď bude môcť poznať a oslovovať Boha Jeho menom, ale dostane niečo, čo vyjadruje Božiu podstatu: Jákob je požehnaný. To je Boh - Boh žehnajúci, zaujímajúci sa, milujúci a Ten, ktorý praje svojim len to dobré.

Preto Jákob nazval to miesto Penúél – Božia tvár, lebo povedal: videl som Boha tvárou v tvár a zostal som nažive.

Je to miesto, kde Jákob síce dostal osteň, ale kde duchovne aj ľudsky vyrástol. ***Po takom boji vždy zostanú jazvy, ale človek ich má len preto, aby si pamätal daný okamih, ale aj svoju nestabilitu, slabosť a Božiu pomoc a silu.*** Už nikdy po takej jazve nebude taký, ako pred ňou. Bude žiť v žiare Božej prítomnosti, ale nikdy nesmie zabudnúť, že je len človekom a preto si musí dávať pozor.

ES 517

Napriek tomu, čo Jákob doteraz zažil zo strany ľudí a Boha, po tejto noci na neho doľahol pokoj. Pokoj, ktorý prevyšuje každý ľudský rozum, ktorý pripomína, že nie ľudský hriech, strach, zúfalstvo majú posledné slovo, ale Boh so svojim odpustením a láskou. Nič ho predsa nemôže odlúčiť od Božej lásky, už mu stačí iba veriť, že Boh sa postará aj o jeho zmierenie s bratom a otcom.

Stretnutie s bratom sa blíži. Už nejde posledný, ale prvý. Nebojí sa, lebo má otázky v sebe vyriešené, takže sa môže postaviť pred brata. 7 razy sa Jákob poklonil pred Ézavom. A Ézav? Rozbehne sa k nemu, objíme ho, pobožká a spolu plačú. **A Jákob vydáva svedectvo – všetko, čo má dostal od Boha – od detí až po stáda. Jákob tu nazýva brata pánom a Ézau Jákoba bratom – to je ten najväčší dar pre brata, ktorý mohol zradca dostať.** A zradený je tiež obdarovaný **1 Moj 33:10-11.**

Čakali by sme, že teraz zostanú navždy spolu – tak to je v rozprávkach, ale život zväčša nie je rozprávkou. **Oni dvaja tu stoja vždy ako dve cesty životom: s Bohom a bez Boha** – nehodia sa k sebe, majú natoľko odlišný štýl, že najlepšie bude rozdeliť sa: Ézav ide do Seíru – je to pohorie, divoké, pusté, je to kraj Édomu, kde sa Ézav bude cítiť dobre, ale Jákob nie. Slušne odmietne Ézavovu ponuku, že pôjdu spolu alebo že mu nechá zopár svojich služobníkov na ochranu, lebo sa nechce rozísť inak, ako bratia, ale aj tak pôjde svojou cestou. A Ézav to pochopil. Jákob teda ide do Sukkótu – prístrešky, čo naznačuje ochranu, usadenie sa, miesto bývania.

Ézav bude ďalej žiť divoko ako lovec, Jákob však pokojne ako pastier. Je dobré rozmyslieť si, kde človek postaví dom a aké miesto sa stane jeho domovom. Môžeme bývať v „seíre“, žiť si svoj život podľa sveta, nie Boha, v nejakej pomyslenej slobode, ktorá však prináša iba bolesť a utrpenie. Môžeme bývať v „Egypte“ v bohatstve, moci a uctievaní bôžikov, ale nakoniec nás môžu postihnúť rany, ktoré nám vezmú to najcennejšie, na čom si zakladáme. Ale

môžeme bývať aj v „*sukkóte*“, v zemi zaslúbenej, kde to nebude ľahké, ale kde platí zaslúbenie Božej prítomnosti, záchrany a budúcnosti. Hlavne sa netreba vracat' tam, kde sme žili bez Boha, netreba ísť na miesta, kde je to síce krásne, ale tiež dravé, lebo to môže skončiť ako so Sodomou a Gomorou. **Hlavne sa nesmieme upriamovať len na tento kúsok pôdy, lebo ho začneme zbožstvovať a budeme mať dojem, že toto je všetko, čo máme vlastniť a dosiahnuť. Tu sme len pútnikmi, pocestnými.**

Jákob a Ézav sa rozchádzajú, aby ich spojila smrť ich otca Izáka. Jákob ide však ďalej do Síchemu, do pohoria Gerazím. Neskôr však ide ďalej do Bételu, kde sú zakopané sošky, ktoré ukradla Ráchel a tak je Jákobov starý spôsob života navždy pochovaný. Hoci jeho púť ďalej pokračuje, **Bétel** sa stáva pre Jákoba typickým miestom. Tu neskôr Ráchel zomrela pri pôrode ďalšieho syna Benjamína. Potom ide zas ďalej, aby sa s bratom stretol pri otcovi, lebo zomieral. Tu sa stretli spolu, deti jedného otca a predsa úplne odlišné.

Hoci by sa o Jákobovi ešte dalo hovoriť viac, prejdeme k jeho synom.

